

[Inger Gautier Schmit.]

paa dette Omraade. Vi har jo gennem Rask-Ørsted-Fondet ikke saa faa Midler til Raadighed, som netop skulde tjene dette Formaal, og jeg ved derfor ikke rigtig, hvad denne nye Kommission egentlig skal tage Sigte paa. Jeg ser jo nok, at Programmet er intellektuelt Samarbejde mellem de forskellige Lande, og at der er givet 2 350 Kr. til dette Formaal; men dels er Opgaven saa overordentlig stor i Forhold til de smaa Midler, og dels synes jeg ikke, den kan siges at være paakrævet. Jeg finder derfor ikke Kommissionens Nedsættelse berettiget.

Og ser vi nu paa denne Kommissions Sammensætning, viser det sig, at den bestaar af 16 intellektuelt udrustede Mænd og 1 intellektuelt udrustet Kvinde, nemlig Formanden for Danske Kvinders Nationalraad, Frk. Henni Forchhammer. Ogsaa her synes Forholdet mig at være en lille Smule for haltende, thi man vil da ikke ved at indsætte denne ene Kvinde i denne intellektuelle Kommission fastslaa, at Kvindernes Intelligens staar i et Forhold til Mændenes som 1 til 16! Jeg kunde i hvert Fald næsten ønske, at denne ene Kvinde ikke var blevet taget med her, idet jeg synes, denne Sammensætning virker alt for stødende.

Jeg har tillige dette at indvende mod denne Kommissions Sammensætning, at alle de 16 Herrer bor i København; og det er dog, synes jeg, et lidt for stift Stykke, at man gennem denne Udvælgelse til en intellektuel Kommission ligesom dokumenterer, at hele Danmarks Intelligens har Sæde i København; og i det øvrige Land kan man ikke præstere et eneste Navn, der her kan komme i Betragtning.

Selvfølgelig finder jeg, at Frk. Henni Forchhammer er selvskreven til at sidde i denne Kommission, men jeg undrer mig over, at den højtærede Minister ikke har kunnet finde andre betydende Kvinde-navne, som kunde komme i Betragtning ved denne Lejlighed. Jeg skal blot nævne Navne som f. Eks. Fru Lis Jacobsen eller Fru Gyrithe Lemche, begge to betydende Kvinder, som netop paa det intellektuelle Omraade absolut maa siges at staa paa lige Linie med de Herrer, som sidder i Kommissionen.

Endelig skal jeg som det tredie Tilfælde fra i Sommer, hvor det har været mig paafaldende, at man med stor Omhu har undgaaet at give Kvinderne en Repræsentation, omtale en Delegation, som blev sendt til en Børnesagskongres i Fin-

land, en Delegation, som jeg maa antage, at den højtærede Socialminister har udvalgt. Delegationen bestod af 9 Herrer, som selvfølgelig alle var kvalificerede og selvskrevene til at indtræde i den; men naar man ser, at de andre nordiske Stater i deres Delegationer havde baade 4, 5 og 6 Kvinder, maa det dog siges at virke forbavsende, at vi her fra Danmark kunde sende en Kommission, som kun bestod af 9 Mænd. Jeg vil henstille til den højtærede Socialminister, naar saadanne Delegationer herefter skal sammensættes, at tage Hensyn til, at vi ogsaa indenfor vort Børnesagsarbejde har betydelige, dygtige og handlekraftige Kvinder, som paa udmærket Maade vilde kunne repræsentere Danmark paa dette Omraade.

Jeg maa altsaa mene, at ogsaa Kvinder har en Berettigelse til at tage Del i Arbejdet med disse mange forskellige fællesfolkelige Opgaver, som jeg her har omtalt.

Paa den anden Side er der forskellige Ting indenfor Kvindernes Verden, som jeg absolut ser paa med en Del Kritik, og det gælder netop Foreteelser, som ikke mindst i den seneste Tid har været fremme for Offentligheden. Jeg tænker paa de forskellige Frifindelsesdomme for Fosterdrab ved Nævningetingene, og jeg tænker paa den Sag, som i Dag er for Højesteret, Sagen med de to unge Piger, som blev behandlet paa skammelig Maade, kan jeg godt sige, af et Par Mænd.

Der har været klaget over, at den Straf, den paagældende fik, var for haard, og det er derfor, Sagen er blevet appelleret til Højesteret. Resultatet skal jeg ikke udtale mig om; den Mand, hvem denne Straf er overgaaet, har sikkert fortjent den. Men det, jeg vil udtale mig om, er unge Pigers Stilling i al Almindelighed, thi denne blev skarpt belyst gennem den lille Episode.

Jeg har hørt den Udtalelse fremsat, at vi nu maa være kommet saa vidt, at unge Piger kan færdes frit omkring overalt, og derfor maa der slaas haardt ned paa de Mænd, som misbruger deres Godtroenhed. Ja, jeg ønsker ogsaa, at Kvinderne skal kunne færdes frit omkring overalt, men samtidig vil jeg rigtignok tilføje, at naar Kvinderne kan færdes frit omkring, betyder det ikke det samme som, at de kan tillade sig alle Ting. Jeg tror, at der er en Mængde Kvinder Landet over, som er enige med mig i, at naar unge Piger — lad dem være aldrig saa godlidende og godtroende, som de være vil — sent om Aftenen færdes paa Forlystelsesetablissementer og lader sig invitere af tilfældige Herrer, der kommer